

Drs. A. VERGUNST

NEEM
DE WACHT
DES HEEREN
WAAR

Korte levensbeschrijving en een keuze uit
hetgeen hij geschreven en gesproken heeft

TWEEDE DRUK

DEN HERTOG B.V. - HOUTEN/UTRECHT - 1983

Daar is een wolkkolom en een vuurkolom. Deze dienen om dag en nacht de weg te wijzen voor Israël. Daar lette men zeer nauwkeurig op. Dat wordt hier genoemd de wacht des HEEREN waarnemen. Deze waarneming is het acht geven op Gods spreken, dat in Zijn daden plaats vindt.

Ge hebt het heilig Woord Gods. Dat moet ge dagelijks ter hand nemen. De wacht des Heeren waarnemen, is dan ook dagelijks op Zijn Woord letten. Dan geeft Hij duidelijke aanwijzingen. Wacht u daar maar op. Ga nooit uw eigen weg zonder te weten of de wolkkolom en de vuurkolom voorgaan.

Neem de wacht des HEEREN waar. En dan zijn twee zaken in het leven van betekenis: het Woord Gods en het gebed. Make de Heere het een dagelijks werk in ons leven.

Ds. A. Vergunst in 'Bijbels Dagboek' (18 januari)

Ds. A. Vergunst (1926-1981)

INLEIDING

In het boek dat u ter nagedachtenis van Ds. A. Vergunst wordt aangeboden, spreekt de overledene nadat hij gestorven is.

De titel van het boek is ontleend aan hetgeen hijzelf eens schreef in een meditatie naar aanleiding van Numeri 9:23: 'Zij namen de wacht des Heeren waar, naar de mond des Heeren'. Door Gods genade is het waarnemen van de wacht des Heeren de lust en het leven geweest van hem die ons is voorgegaan en die van ons is heengegaan.

Het waarnemen van de wacht des Heeren . . . het doen of laten van hetgeen de mond des Heeren ons beveelt te doen of te laten . . . betaamt alle mensen. Het betreden van de paden die de mond des Heeren ons door middel van Zijn Woord bekend maakt en opdraagt te gaan, is de dure plicht van allen.

Het waarnemen van de wacht des Heeren en het opwekken daartoe is in het bijzonder de roeping van de dienaars van het goddelijke Woord. In Leviticus 8:35 lezen we dat Aäron en zijn zonen door de Heere afgezonderd werden tot de dienst in de tent der samenkomst. Aan hen werd opgedragen de wacht des Heeren waar te nemen. Ook Ds. Vergunst werd door de Heere afgezonderd tot Zijn dienst.

Hij heeft door Gods genade als predikant van de Gereformeerde Gemeenten de wacht des Heeren mogen waarnemen.

Dat moge ondermeer blijken uit hetgeen hij geschreven en gesproken heeft en waarvan in dit boek een en ander is opgenomen.

Ook blijkt uit hetgeen hij schreef zijn innig verlangen om ook anderen op te wekken om op alle terreinen van het leven de wacht des Heeren waar te nemen. Wij kunnen Ds. Vergunst niet beter in gedachtenis houden dan door in dat spoor te gaan, dat de Heere ons in Zijn Woord aanwijst.

Zo komt ook bij het lezen van dit boek de opwekking tot ons: *Neem de wacht des Heeren waar.*

Ds. Vergunst putte de lust en de kracht om de wacht des Heeren waar te nemen uit de Persoon, het borgwerk en het voorbeeld van de ons van God gegeven Zaligmaker Jezus Christus. Zonder Hem kon hij en kunnen ook wij niets doen. Die Zaligmaker volbracht Zijn kracht ook in de zwakheid van Ds. A. Vergunst en maakte hem tot wat hij was. Het was de begeerte van onze broeder om te spreken, te preken en te schrijven over de bekwaamheid, de gewilligheid en de getrouwheid van Jezus Christus, Gods Zoon, om zondaren zalig te maken. Telkens weer wees hij op de geluksstaat van allen die naar de reine leer van Gods Woord al hun kracht en hulp van de Heere verwachten tot het verkrijgen van wijsheid van God, rechtvaardigmaking, heiligmaking en volkomen verlossing. Moge het door Ds. Vergunst geschre-

vene en gesprokene zo door God gezegend worden dat ook wij, alle kracht en hulp van de Heere verwachtend, de wacht des Heeren zullen waarnemen. Dan zal ons leven niet tevergeefs zijn. Dan zal God ook ons het goede niet onthouden, zelfs niet in de dood. Dan zal de HEERE ons genade en eer geven, zoals Hij dat naar Zijn vrijmachtig welbehagen ook schonk aan onze overleden broeder Ds. A. Vergunst.

Bij het samenstellen van dit boek is een keuze gemaakt uit hetgeen Ds. Vergunst geschreven en gesproken heeft. Er moest een keuze gemaakt worden, omdat dit boek anders te omvangrijk zou zijn geworden.

Nu is het maken van een keuze altijd een moeilijke opdracht. De redactie heeft er naar gestreefd om de belangrijkste artikelen en toespraken te bundelen. Daarbij heeft bij de keuze van de bijdragen ons ook voor ogen gestaan dat in dit boek iets terug te vinden zou zijn van de arbeid die Ds. Vergunst op verschillende terreinen mocht verrichten. Helaas kon in dit boek niets worden opgenomen met betrekking tot het zendingswerk.

Een groot deel van zijn leven wijdde Ds. Vergunst aan het bezig zijn met de zendingsopdracht. Zijn visie op de praktijk van de opdracht: 'Gaaf dan heen, onderwijst alle volken, hen dopende in de Naam des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes, lerende hen onderhouden alles wat Ik u geboden heb', heeft hij weergegeven in zijn preken daarover en in zijn bezig zijn met deze dingen. We willen zijn liefde voor de zending en zijn inzet voor het zendingswerk in onze inleiding naar voren brengen als een aansporing voor ons om ons op welke wijze dan ook en op welke plaats dan ook volledig in te zetten, opdat ook het zendingswerk voortgang hebbe en Gods Koninkrijk wordt uitgebreid.

De redactie heeft gemeend dat in deze verzamelbundel ook een korte levensbeschrijving van Ds. Vergunst een plaats diende te krijgen. Wij zijn Ds. E.F. Vergunst bijzonder erkentelijk voor de wijze waarop hij het leven van zijn broer heeft beschreven. Het Gode alléén de eer, in het waarnemen van de wacht des Heeren, klinkt in deze levensschets door.

Ook de scribenten van de inleidingen op de verschillende hoofdstukken willen we hartelijk dank zeggen voor hun medewerking. Tevens willen we in deze dank betrekken de heer J. Mastenbroek voor zijn adviezen bij de samenstelling van de bibliografie.

Uitgeverij Den Hertog zijn we erkentelijk voor haar medewerking aan de vormgeving van dit boek en voor de ter zake kundige begeleiding van de redaktiewerkzaamheden.

Het stemt de redactie tot blijdschap en dankbaarheid dat wij aan de totstandkoming van dit boek mochten meewerken.

Het is onze bede dat de Heere deze uitgave rijkelijk mag zegenen.

In dit boek wordt de fakkel overgedragen die Ds. A. Vergunst enige tijd heeft mogen dragen, waarnemend de wacht des Heeren. Neem dan die fakkel over in gehoorzaamheid aan 's Heeren mond en in afhankelijkheid van 's Heeren kracht.

Ds. A. Elshout

1 KORTE LEVENSBESCHRIJVING

Mij is gevraagd om in dit boek enkele impressies te geven over het leven van mijn broer.

Hoewel ik ter nagedachtenis aan hem mij aan dit verzoek niet wil onttrekken, besef ik ten volle het gevaar, dat in dit opzicht dreigt. Zo gemakkelijk komt de mens met zijn kwaliteiten centraal te staan, zeker als de aardse loopbaan beëindigd is. De neiging om te veridealiseren zal daarbij al spoedig een rol spelen en dat is iets, wat lijnrecht tegen de Schrift zou ingaan. Mijn broer zou dat ook afgewezen hebben. Daarvoor had hij door Gods genade al te goed zichzelf leren kennen om iets van waarde aan de mens toe te kennen. Wie de bijzondere genade Gods in Christus deelachtig is, is daarom geen bijzonder mens.

Zo er te roemen valt, dan niet op mensen, maar alleen in Hem, Wiens kracht in zwakheid wordt volbracht.

Ds. E.F. Vergunst

Hendrik Vergunst en Francina Everdina Florentina Roelofsen,
de ouders van Ds. A. Vergunst

Arie Vergunst op ongeveer 17-jarige leeftijd

Arie Vergunst

22 januari 1926 – 21 november 1981

Uit het huwelijk van mijn ouders Hendrik Vergunst en Francina Everdina Florentina Roelofsen werd mijn broer als derde kind geboren. Na mijn twee zusters zag hij op 22 januari 1926 het levenslicht in een gezin, waarin het leven gestempeld werd door de vreze des Heeren. Mijn ouders, beiden afkomstig uit een voorgeslacht waarin de ware godsvrucht gevonden werd, waren eveneens Gods genade deelachtig. Het behoeft geen betoog, welk een voorrecht dit is. Het is niet om het even, in welk gezin een kind geboren en opgevoed wordt. Van jongs af kwamen wij als kinderen in aanraking met het leven der genade, en hoorden wij in de vele ontmoetingen van onze ouders met andere kinderen Gods die in ons huis kwamen, van de wegen des Heeren. En het zal niet verbazen, dat dit aan onze opvoeding richting en inhoud gaf, zeker in de dagelijkse ervaring van een biddende en 'voorbeeld'-ige vader en moeder.

De tijd, waarin wij onze jeugd doorbrachten, werd gekenmerkt door de crisis van de dertiger jaren. Armoede en werkloosheid beheersten het leven, en dat had ook zijn invloed op ons gezinsleven. Maar juist in die nood van het dagelijkse leven, in de dreiging van de tweede wereldoorlog en ook tijdens die oorlog, was de vreze Gods de kracht, waaruit onze ouders leefden en waarin zij gesterkt en bemoedigd werden om hun taak te volbrengen. Ook in dat leven van alle dag hadden zij de Heere nodig. Hoe leefden zij in afhankelijkheid van Hem en hoe is het, tot in de barre hongervinter van 1944 toe, waar gebleken, dat Gods machtige arm de vromen beschermt en hun zielen van de dood redt. Hij doet hen nimmer omkomen in dure tijd en hongersnood. Want de Heere kent de dagen der oprechten en hun erfenis zal in eeuwigheid blijven. Zij zullen niet beschaamd worden in de kwade tijd, en in de dagen van de honger zullen zij verzadigd worden. Dat was één van onze grootste oorlogservaringen!

Bij alle maatschappelijke nood woog echter de geestelijke nood van hun kinderen mijn ouders des te zwaarder. Voor de poort van de eeuwigheid hoorden wij onze moeder nog bidden voor haar kinderen en kleinkinderen.

Ook op het jonge leven van mijn broer miste dit zijn gezegende uitwerking niet. Toen hij ongeveer 18 jaar was, kwam hij daardoor in een geestelijk conflict, waarin hij geslingerd werd tussen een optimistische verbondsbeschouwing, die een verstandelijk aanvaarden van de beloften Gods genoegzaam acht tot zaligheid, én de innerlijke overtuiging van de noodzaak om persoonlijk door het geloof de genade Gods deelachtig te worden. Al te zeer hadden wij weet van de verborgenheden des geloofs, van de worstelingen en

beproevingen in het leven van onze ouders, van hun vele uitredingen en gebedsverhoringen, dan dat een uitwendig zich toeëigenen van de weldaden des Verbonds zonder innerlijke vernieuwing ons wezenlijk vrede kon schenken. De invloed van mijn ouders kwam haaks te staan op die van leraren en schoolvrienden, die een geloofsopvatting huldigden, waarin geen ruimte was voor strijd en beproeving.

In die tijd was het, dat de Gereformeerde Gemeente te Leiden, na jaren vacant te zijn geweest, weer een eigen predikant ontving in de persoon van Ds. L. Rijkse. Op 18 december 1944 bediende hij het Woord uit Jeremia 31:20: 'Is niet Efraïm mij een dierbare zoon, is hij Mij niet een troetelkind? Want sinds Ik tegen hem gesproken heb, denk Ik nog ernstig aan hem; daarom rommelt Mijn ingewand over hem; Ik zal Mij zijner zeker ontfermen, spreekt de Heere'.

Het was deze prediking, die de Heere gebruikte om de ogen van mijn broer te openen. Levend als een rijke jongeling, werd hem alles uit handen geslagen en kwam hij als een schuldige voor God te staan. Temeer werd hij aan zijn nood ontdekt door het lezen van het boekje van de Engelse prediker Josef Alleine, *Alarm voor onbekeerde zondaren of Betrouwbare gids naar de hemel*, dat hij in de boekenkast van mijn ouders vond. En zoals in het leven van Spurgeon en van vele anderen, werd dit boekje ook voor mijn broer het middel om hem te brengen in een diepe overtuiging van zijn schuldige verlorenheid en machteloosheid.

Dit alles werd nog geïntensiveerd door het sterven van mijn vader, waarin het Woord der Schrift bevestigd werd: 'Let op de vrome, en zie naar de oprechte, want het einde van die man zal vrede zijn'. Na een zeer bewogen en beproefd leven, met hoogte- en dieptepunten, werd door een slopende ziekte zijn aardse levenstabernakel meer en meer gebroken. Aan het einde van de hongerwinter, kort voor de bevrijding, ontsliep hij in de hoop van het eeuwige leven om een eeuwige bevrijding te ontvangen. In onderworpenheid aan Gods wil verbeidde hij het uur van zijn verlossing. De laatste psalm, die hij met stervende lippen, nochtans met een heldere stem met moeder en ons zong, was als de Elia's mantel, die van zijn schouders viel en achterbleef voor zijn nageslacht:

Doch gij, mijn ziel, het ga zo 't wil,
stel u gerust, zwijg Gode stil;
ik wacht op Hem; Zijn hulp zal blijken.
Hij is mijn rots, mijn heil in nood,
mijn hoog vertrek; Zijn macht is groot;
ik zal noch wank'len, noch bezwijken.

En de laatste opdracht, die hij aan zijn kinderen gaf: 'Vergeet de God van je vader niet', bleef diep haken, ook in het zieleleven van mijn broer. Zijn nood, waarin hij met God geconfronteerd werd, werd er des te groter door. Hij kon voor de Heere niet bestaan, hij kon niet sterven als vader, hij miste de vrede, waarin vader ontslapen was.

In een brief uit die tijd schreef hij: 'Ik wilde, dat ik bekeerd was. Dat geeft rust. Hoe kan ik een rechtvaardig God ontmoeten zonder Borg voor mijn zonden? Ik lees tegenwoordig veel in *De navolging van Christus* (van Thomas à Kempis), maar dat geeft ook niet veel. Er staan allemaal nuttige dingen in, maar ik vind er geen rust bij. Het leert mij niets, het is zo ontzaglijk algemeen. Het zegt niet, hoe een onbekeerd mens bekeerd kan worden. Ik bid veel: "O God, begin toch met mij," want ik weet goed, dat al wat ik denk en praat en schrijf van mijzelf is, en dat het niet van God is. Ik hoop, dat de Heere mij eens rust zal schenken. Ik kan alleen maar vragen: "Genâ, o God, genâ; schep mij een rein hart, en vernieuw in het binnenste van mij een vaste geest".'

Op dit gebed uit de diepte gaf de Heere hem antwoord. Vanuit de prediking van het Evangelie werd hem de weg ter zaligheid ontsloten, en zijn oog werd geopend voor de heerlijkheid van Christus, Die Zich als de weg, de waarheid en het leven in hem openbaarde, zodat hij Hem in het geloof mocht omhelzen als de genoegzame Zaligmaker, Die hem van God gegeven werd tot wijsheid, rechtvaardigheid, heiligmaking en tot een volkomen verlossing. Zijn leven kwam nu op een ander spoor te staan, en onder de genade van Christus gebracht, kwam er ook een definitieve koers in zijn leven. Had hij van jongs af officier willen worden, het werd nu, na zijn omkering, zoals hij het zelf altijd uitdrukte, zijn begeerte om te mogen dienen in de 'militia Christi'. Die begeerte tot het ambt, gewekt vanuit de liefde tot Christus en bevestigd vanuit het Woord der Schrift een uitverkoren werktuig te zijn om de Naam van Jezus uit te dragen, drong hem zich in de middellijke weg te stellen, waarlangs hem de toegang tot de dienst des Woords geopend werd. En door Gods genade heeft hij in de hem toegemeten tijd die dienst volbracht, in menselijke zwakheid en onvolkomenheid, maar met een volvaardig gemoed en met een bewogen hart.

Zoals bij velen, die later tot de dienst in het Koninkrijk Gods geroepen werden, was ook bij mijn broer de toerusting tot het ambt al begonnen, voordat hij zijn roeping verstond. De Heere had hem de gave van een groot en helder verstand gegeven. Dat was al gebleken in zijn jonge jaren, het zou later nog meer blijken.

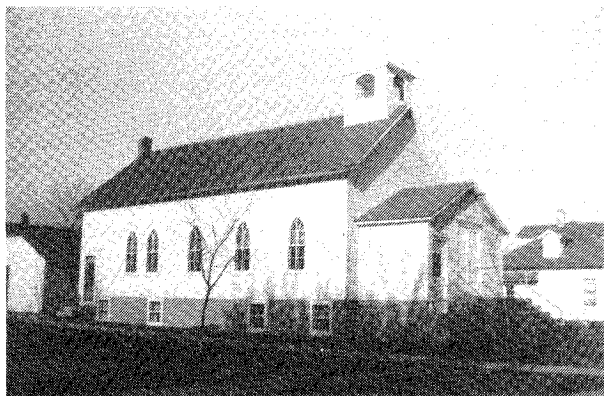
Behaalde hij met groot resultaat het Mulo-diploma, in twee jaar tijd wist hij, ondanks de moeilijke omstandigheden in de oorlog, ook met hoge cijfers het HBS-B-diploma te behalen. Van verder studeren was daarna echter geen sprake meer, zodat hij op kantoor kwam bij de firma Douwe Egberts, allereerst op een bijkantoor in Den Haag, maar al spoedig op het hoofdkantoor in Utrecht, waar hij als jongste medewerker de leiding kreeg over een bepaalde afdeling. Toch zou daar zijn levenstaak niet liggen. Het diende alleen tot verdere toerusting van het werk, dat de Heere hem zou toebetrouwen.

In 1946, op 20-jarige leeftijd, werd hij toegelaten tot de Theologische School van de Gereformeerde Gemeenten te Rotterdam, om reeds een jaar later te gaan proponeren. Met name het onderwijs van en de omgang met Ds. G.H.

Kerkgebouw van de Gereformeerde Gemeente aan de Torenlaan te Zeist, waar Ds. Vergunst bijna vier jaar het Woord Gods mocht bedienen

Ds. A. Vergunst als jong predikant te Zeist

Kerkgebouw van de Netherlands Reformed Congregation te Corsica in South Dakota (USA)

Kersten hebben een stempel gezet op zijn opleiding en zijn ambtelijk leven. Met groot respect en in dankbaarheid sprak hij altijd over deze vaderlijke docent. Ook in zijn theologisch denken is de invloed van Kersten merkbaar gebleven.

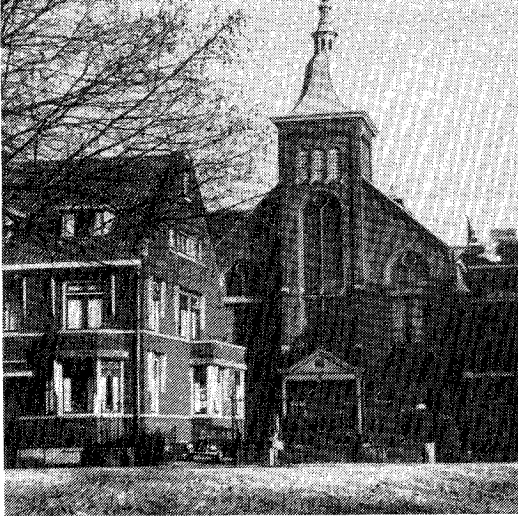
Na in 1949 beroepbaar te zijn verklaard, was het aanvankelijk de bedoeling, dat hij als legerpredikant uitgezonden zou worden naar Nederlands Oost-Indië ter pastorale verzorging van de daar dienende militairen. Toen deze weg geblokkeerd werd, nam hij het beroep aan naar de gemeente te Zeist, waar hij, na bevestigd te zijn door Ds. L. Rijkssen, met 2 Tim. 4:2, op 1 februari 1950 intrede deed met het woord van Paulus: 'Maar ik acht op geen ding, noch houd mijn leven dierbaar voor mijzelf, opdat ik mijn loop met blijdschap mag volbrengen, en de dienst, welke ik van de Heere Jezus ontvangen heb, om te betuigen het Evangelie der genade Gods' (Hand. 20:24). In Zeist heeft hij een bijzondere tijd gehad. Daar hij toen nog ongetrouwd was, ging moeder met hem mee, terwijl ik ook zelf, studierend in Utrecht, met hen de pastorie bewoonde. Met veel liefde en blijdschap heeft hij in zijn eerste gemeente de herdersstaf opgenomen en gehanteerd, en met veel waardering en dankbaarheid dacht hij altijd aan die ambtsperiode terug. Op 27 december 1953 nam hij afscheid van deze gemeente met 2 Petrus 1:19: 'En wij hebben het profetische Woord, dat zeer vast is, en gij doet wel, dat gij daarop acht hebt, als op een licht, schijnende in een duistere plaats, totdat de dag aanlicht, en de Morgenster opga in uw harten'.

Een nieuwe periode in zijn leven brak aan. Op 25 januari 1954 vertrok hij naar Amerika om in Corsica zijn tweede gemeente te gaan dienen. Daar werd hij op 12 februari 1954 door Ds. C. Hegeman bevestigd met Johannes 3:30, waarna hij intrede deed met Johannes 4:4: 'En Hij moest door Samaria gaan'.

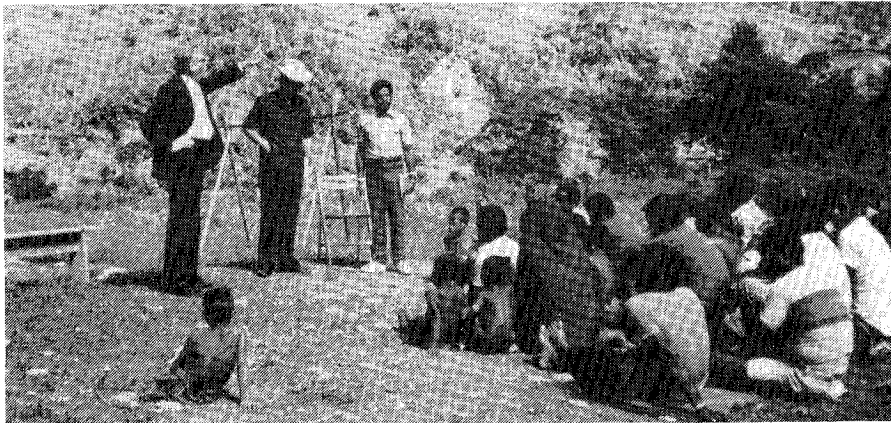
Aanvankelijk ging moeder met hem mee, totdat hij op 21 januari 1955 in het huwelijk trad met Simonia Treur, evenals hijzelf afkomstig uit Leiden. De trouwdienst werd geleid door Ds. W.C. Lamain, die, toen hij van 1929 tot 1932 de gemeente te Leiden diende, vaak bij ons aan huis kwam. Bijna 27 jaar later zou hij geroepen worden ook de rouwdienst van mijn broer in Kalamazoo te leiden.

Het huwelijk van mijn broer en zijn vrouw is rijk gezegend geweest. Een hechte band van oprechte liefde verbond hen aan elkaar, alsook aan de vijf jongens en de twee meisjes die zij ontvingen. In hun gezinsleven zijn door ziekte en andere omstandigheden de beproevingen niet achterwege gebleven, maar te meer is daarin het Woord, waarmee hun huwelijk onder Gods zegen gesteld werd, bevestigd: 'De Heere nu is Degene, Die voor uw aangezicht gaat; Die zal met u zijn, Hij zal u niet begeven, noch u verlaten'.

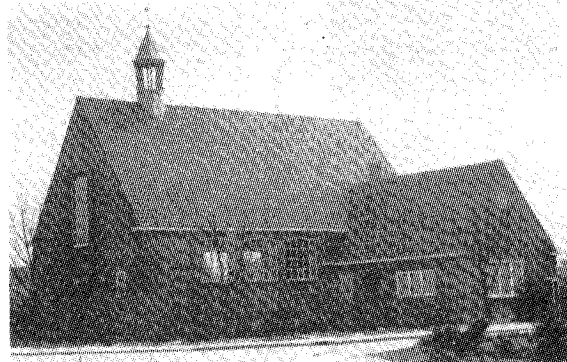
Juist ook in deze Amerikaanse gemeente werd hij verder bekwaamd tot de arbeid, die hij naar Gods bedoeling nog te verrichten had, niet in het minst ook, doordat hij daar de gelegenheid ontving zich op de theologische studie voor te bereiden. Met het woord uit Hebrëen 13:8 – 'Jezus Christus is

Kerkgebouw en pastorie van de Gereformeerde Gemeente aan de Boezemsingel te Rotterdam in de tijd dat Ds. Vergunst aan deze gemeente verbonden werd

Ds. Vergunst spreekt de Jali's in Pass-Valley toe tijdens een visitatiebezoek aan het zendingsgebied van de Gereformeerde Gemeenten in Irian Jaya

Kerkgebouw van de Gereformeerde Gemeente te Veen

gisteren en heden Dezelfde, en in der eeuwigheid' – legde hij op 25 augustus 1957 in Corsica de herdersstaf neer om de volgende dag naar Nederland terug te keren.

Hier zou hij allereerst zijn dienst voortzetten in de gemeente aan de Boezemsingel te Rotterdam, waar hij, na opnieuw door Ds. L. Rijksen bevestigd te zijn met 1 Kor. 4:1, op 19 september 1957 intrede deed met Johannes 3:29-30: 'Die de bruid heeft, is de Bruidegom; maar de vriend des Bruidegoms, die staat en Hem hoort, verblijdt zich met blijdschap om de stem des Bruidegoms. Zo is dan deze mijn blijdschap vervuld geworden. Hij moet wassen, maar ik minder worden'.

In zijn Rotterdamse tijd is hij tot volle ontplooiing gekomen. Na eerst het aanvullend staatsexamen Latijn en Grieks afgelegd te hebben, liet hij zich voor de theologische studie inschrijven aan de Rijks Universiteit te Utrecht, welke studie hij, naast al zijn ambtelijk werk, in zeer korte tijd afrondde met het doctoraal examen, daarin begeleid en gestimuleerd door zijn gewaardeerde leermeester Prof. Dr. S. van der Linde.

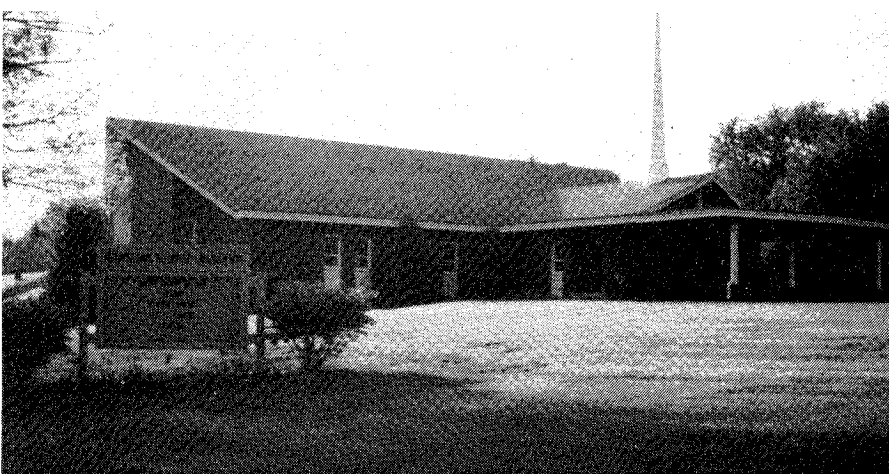
Het was ook in deze vijftien jaar, waarin hij de gemeente te Rotterdam diende, dat hij zijn plaats en taak vond in de bredere verbanden van het kerkelijke en maatschappelijke leven. Behalve in het praesidiaat van de Generale Synode, dat hij vijf maal waarnam, mocht hij zijn talenten gebruiken ten dienste van vele en velerlei werkzaamheden op het gebied van jeugdwerk, onderwijs, politiek, en op andere terreinen binnen en buiten zijn kerkverband. Met name valt daarbij te noemen het onderwijs dat hij van 1968 tot 1980 gegeven heeft aan de studenten van de Theologische School. In dit opzicht heeft hij door zijn brede theologische kennis, met name van de geschiedenis van het Gereformeerd Protestantisme, vormend en toerustend gewerkt voor de toekomstige dienaren des Woords. Evenmin mag in dit verband vergeten worden het werk van de zending, dat een groot deel van zijn tijd in beslag nam, en dat hij als secretaris van het zendingsdeputaatschap met al de liefde van zijn hart en met grote inzet vele jaren heeft verricht, in welke functie hij ook verschillende delegatiebezoeken aflegde op de zendingsterreinen in Indonesië en Afrika.

Een grote overgang betekende voor hem en zijn gezin zijn vertrek naar de gemeente Veen, die hij diende van 1972 tot 1981. Na op 13 augustus 1972 afscheid genomen te hebben van de hem geliefde gemeente te Rotterdam met een prediking over Handelingen 20:32 – 'En nu, broeders, ik beveel u Gode en het woord Zijner genade, die machtig is op te bouwen en u een erfdeel te geven onder al de geheiligden' – werd hij op 15 augustus 1972 in Veen bevestigd door Ds. D. Hakkenberg met Kolossenzen 1:28, waarna hij in zijn laatste Nederlandse gemeente intrede deed met 2 Kor. 5:20: 'Zo zijn wij dan gezanten van Christus' wege, alsof God door ons bade: wij bidden van Christus' wege, laat u met God verzoenen'.

Hoe groot de overgang ook was, hij wist zich ook daar op zijn plaats, en door zijn prediking en pastoraat verkreeg hij ook nu een goede ingang in deze

Dominee en mevrouw Vergunst na de weekopening in de Providence Christian School te Kalamazoo (USA)

Kerkgebouw van de Netherlands Reformed Congregation te Kalamazoo (USA)

gemeente. Duidelijk bleek dit, toen hij op 1 februari 1975 zijn 25-jarig ambtsjubileum mocht herdenken, ter gelegenheid waarvan hij in een herdenkingsdienst op 6 februari 1975 op indringende wijze de dienst der verzoening centraal stelde vanuit het woord van Paulus in 2 Kor. 4:15: 'Want al deze dingen zijn om uwentwil, opdat de vermenigvuldigde genade door de dankzegging van velen overvloedig worde ter heerlijkheid Gods'. Maar dat kwam ook tot uiting, toen hij vijf jaar later met zijn gezin en familie zijn 25-jarig huwelijksjubileum mocht vieren.

Hoezeer hij zich echter in deze gemeente een plaats verworven had, en hij er gehecht raakte, hij zou er zijn dienstwerk niet volbrengen. Een ander arbeidsterrein lag nog voor hem klaar. Reeds in 1980 was vanuit de Amerikaanse gemeenten het verzoek tot hem gekomen de taak van de theologische opleiding aldaar op zich te nemen. Hij zag het als een opdracht, die hem te meer bekoorde als een gelegenheid om afstand te nemen van de vele werkzaamheden, die hem hier volledig opeisten, zodat hij daarbij ook tijd zou kunnen vinden om zijn eigen theologische studie voort te zetten. Toen voor de derde keer de gemeente Kalamazoo een beroep op hem uitbracht, vond hij vrijmoedigheid om daaraan gehoor te geven. Op 18 januari 1981 preekte hij afscheid van de gemeente te Veen met 2 Tim. 2:9b: 'Maar het Woord van God is niet gebonden', om tien dagen later in zijn laatste gemeente bevestigd te worden door Ds. W.C. Lamain met Ezechiël 29:21m, waarna hij opnieuw, maar nu voor het laatst, de herdersstaf opnam en zijn bediening aanvaardde met het apostolische woord uit 1 Kor. 2:2, waarin heel zijn dienst samen te vatten is: 'Want ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u, dan Jezus Christus en Die gekruisigd'.

Tevoren reeds, op 7 januari 1981, had hij in een dienst in de Boezemsingelkerk te Rotterdam afscheid genomen van de gemeenten in Nederland, en met name van zijn werk aan de Theologische School en ten dienste van de zending. Het was, zonder dat hij of iemand anders dat kon bevroeden, de laatste keer dat hij op die kansel, vanwaar hij vele jaren het Evangelie verkondigd had, het Woord Gods bediende naar aanleiding van Psalm 90:16,17: 'Laat Uw werk aan Uw knechten gezien worden, en Uw heerlijkheid over hun kinderen. En de liefelijkheid des Heeren, onzes Gods, zij over ons; en bevestig Gij het werk onzer handen over ons, ja, het werk onzer handen, bevestig dat'.

Was het een aanwijzing van een naderend einde, dat in deze dienst vanuit deze oudejaarspsalm, die op aangrijpende wijze de vergankelijkheid van alle leven aan de orde stelt, het gebed om de heerlijkheid en de liefelijkheid des Heeren op indringende wijze vertolkt werd?

In zijn laatste gemeente Kalamazoo heeft mijn broer slechts tien maanden mogen werken. Dat doet niets af van de wetenschap, dat hij daar door de Heere gesteld was. Integendeel, het zijn zeer gezegende maanden geweest. Allereerst voor de gemeente, die hij daar diende. In die korte tijd had hij een